

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Hany Pipkové v právní věci **žalobce Ing. V. D., CSc.**, zastoupeného advokátem JUDr. Stanislavem Blažkem se sídlem Moskevská 24a, Havířov - Město, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení se sídlem Křížová 25, Praha 5**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 7. 2003 čj. 21 Ca 31/2002 - 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 7. 2003 čj. 21 Ca 31/2002 - 52, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2001 o starobní důchod, a rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Důvodem kasační stížnosti je tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Krajským soudem v Ostravě v řízení vedeném pod sp.zn. 21 Ca 31/2002 (§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“). Jestliže krajský soud nezrušil rozhodnutí žalované, jímž mu v řízení o přiznání starobního důchodu nebyla započtena doba od 1. 9. 1956 do 2. 9. 1957, tj. doba od počátku studia na vojenském spojovacím učilišti do dosažení zletilosti, nesprávně věc právně posoudil, protože si nesprávně vyložil doklady, které žalobce předložil. Žalobce dále v kasační stížnosti opakuje obsah těchto dokladů a sděluje, že rovněž upozornil krajský soud „na ÚL, částku 111 ze dne

30. 12. 1958, MŠaK“, dle kterého se studium na vojenské škole považuje za dvouletou návstupu. Pokud krajský soud ve svém rozhodnutí vyšel z rozkazu ministra národní obrany č. 084, bod 2, písm. a), podle něhož posluchači a žáci vojenských učilišť a vojenské akademie jsou vojáky základní vojenské služby, pak bylo nutno použít ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, o výhodnějším zápočtu. Rozkaz ministra národní obrany není žádným právním předpisem, takže je nutno použít analogie zákona a předmětnou dobu započítat. Shora uvedený výnos MŠaK je nutno považovat za rovnocenný rozkazu ministra národní obrany č. 084. Z toho vyplývá, že je nutno použít § 14 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Žalobce navrhuje, aby shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil:

Rozhodnutím žalované ze dne 3. 10. 2001 byl žalobci přiznán podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, od 1. 9. 2001 starobní důchod ve výši 8235 Kč měsíčně. Žalobce namítal, že mu nebyla započtena doba od 1. 9. 1956 do 2. 9. 1957 včetně a v tomto směru se žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované. Uvedl, že v dubnu 1956 byl přijat k dalšímu studiu na vojenském spojovacím učilišti, toto studium nepřerušil a ukončil je v roce 1959. Od června do září 1956 pak pracoval jako brigádník u Dopravního podniku města Ostravy. Žalobce požadoval, aby doba od 1. 9. 1956 do 2. 9. 1957 (doba pojištění do 18 let věku) byla zhodnocena pro výpočet výše starobního důchodu. Z listinných důkazů vzal krajský soud za prokázané, že žalobce byl v době od 15. 9. 1956 do 31. 8. 1959 posluchačem vojenského spojovacího učiliště, od 1. 9. 1959 do 20. 9. 1962 byl vojákem z povolání. Žalobce od 15. 9. 1956 do 14. 9. 1958 konal základní vojenskou službu. Z této doby je doba od 15. 6. 1956 do 2. 9. 1957 dobou do 18 let věku žalobce. Rozkaz ministra národní obrany č. 084 ze dne 31. 10. 1952, jehož kopie byla soudu předložena, v bodu 2. písm. a) stanoví, že posluchači vojenských učilišť a vojenských akademií jsou vojáky v základní službě, jestliže byli odvedeni a ještě nesplnili povinnost k 24 měsíční základní vojenské službě.

Krajský soud po podrobném právním rozboru, jak je uveden v odůvodnění napadeného rozsudku, dospěl k závěru, že od 9. 5. 1945 byla doba služby v čs. ozbrojených silách, pokud nešlo o službu vojáka z povolání, hodnocena jako náhradní doba pojištění; touto službou se rozuměla i doba základní (prezenční) služby. Podle § 13 zákona č. 155/1995 Sb. se za dobu pojištění považují též doby zaměstnání získané před 1. 1. 1996 podle předpisů platných před tímto dnem a za náhradní doby pojištění se považují též náhradní doby získané před 1. 1. 1996 podle předpisů platných před tímto dnem. Podle § 33 odst. 2 věta druhá téhož zákona se pro výpočet výše starobního důchodu do doby pojištění získané do 18 let věku a po vzniku nároku na starobní důchod nezahrnují náhradní doby. Nelze použít § 14 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., protože podle shora uvedeného rozkazu ministra národní obrany č. 084 posluchači vojenských učilišť byli vojáky základní služby, jestliže ještě nesplnili povinnost k základní službě. Pokud tedy žalovaná dobu výkonu základní vojenské služby žalobce do 18 let jeho věku pro výpočet výše starobního důchodu vyloučila jako dobu náhradní, učinila tak v souladu s právními předpisy. Proto byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Krajský soud ke skutkovému posouzení věci provedl všechny dostupné důkazy a jejich hodnocení je logické. Ze všech provedených důkazů vyplývá jediný možný právní závěr, a sice, že v posuzované věci byla doba výkonu základní vojenské služby žalobce, pokud jde

o dobu do 18 let jeho věku, dobou náhradní, kterou nelze zahrnout pro výpočet výše starobního důchodu.

Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani námitka, že krajský soud se nevypořádal s tím, co bylo v kasační stížnosti mlhavě označeno jako „ÚL, částka 111 ze dne 30. 12. 1958, MŠaK“. Jedná se o úřední sdělení Ministerstva školství a kultury, které bylo uveřejněno dne 30. 12. 1958 v částce 111 Úředního listu 1958. Název tohoto úředního sdělení zní: „Hodnocení vzdělání získaného ve vojenských učilištích a školách a ve školách ministerstva vnitra“ a jeho účelem bylo stanovit, jak se vzdělání získané ve vojenských učilištích a školách a školách Ministerstva vnitra hodnotí pro účely civilního zaměstnání. Pro posuzovanou věc je toto úřední sdělení bez právního významu.

Mylná je rovněž úvaha žalobce o rovnocennosti rozkazu ministra národní obrany č. 084 a úředního sdělení uveřejněného v částce 111 Úředního věstníku 1958, a to nejen proto, že u těchto listin nelze pojmově hovořit o jejich hierarchickém vztahu, ale i proto, že obě listiny upravují něco jiného. Bližší úprava podmínek výkonu základní vojenské služby přitom byla v kompetenci Ministerstva národní obrany.

Kasační stížnost tedy není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Pokud jde o rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, žalobce ve věci úspěch neměl (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), takže mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2004

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu